

Đưa Người Xa Paris

Đông Hương

Hôm chiều qua là ngày cuối, buổi sáng mình dậy muộn, anh muốn nằm nướng thêm với em, anh nói mình còn trọn một ngày để đi chơi với nhau anh không cho em dậy, bắt em nằm cạnh nghe anh nói chuyện về những ngày anh trở về bên ấy, thứ tư anh sẽ đi làm lại, công việc hằng sẽ bù đầu cho nên còn lại bao nhiêu giây phút thoải mái, hạnh phúc bên em, anh phải sống cho trọn, vừa cũng để em vui những phút cuối có anh trong mùa thu này.

Em không dậy, nhưng em vẫn ngồi cạnh anh, em sắp xếp vali cho anh, toàn là những món quà em mua cho anh mỗi lần mình đi đến một thành phố lạ, và trên bàn, trong tủ quà anh mua cho em đem từ Mỹ cũng đầy. Ngày anh qua, va li trống rỗng, chỉ có vài chiếc sơ mi và mấy cái quần, nhưng anh không quên mang theo bộ đồ giá, nói để khi có dịp đi với em đến những chỗ sang trọng như nghe concert, nghe opéra.. Mỗi lần, anh mở tủ áo em, chọn áo anh thích cho em mặc vào những dịp này, đặc biệt là chiếc áo dạ hội màu tím có những hạt kim cương giả đính trên áo một cách sang trọng nhưng nhã nhặn; em nhìn anh, em rất thích thấy anh mặc complet xanh sậm, bộ đồ anh vẫn cất kỹ, chỉ mặc khi đi với em ở đây hay những lần em qua với anh bên ấy.

Quyển sổ tay anh đang mở trên tủ đầu giường, em thấy anh ngoặc tròn chữ St Sylvestre, em hỏi anh hôm anh ngồi ở bàn anh mượn viết máy em, anh nói em không hiểu ra là anh đang nghĩ đến lần gặp em tới hay sao?

Anh hỏi em muốn qua với anh hay em muốn anh về Paris với em, anh để tùy em lựa; nhưng chắc lần tới em sẽ bay qua với anh. Sáng nay máy bay anh sẽ cất cách 12 giờ trưa, nguyên đêm em thao thức mà không dám chợp mắt sợ anh tỉnh không ngủ lại được, mai anh sẽ mệt, em quay lại lén nhìn anh ngủ, không dè anh cũng đang thao thức như em và cũng không dám cử động sợ quấy rầy giấc ngủ em, vậy là hai đứa nằm trong bóng tối, đầu em ghé trên tay anh, không đứa nào muốn nói gì cả, vì đầu em ngay trên ngực anh, em nghe tiếng tim anh đập mạnh, em hiểu anh cũng đang buồn vì sắp xa em nhưng anh không muốn nói vì sợ nước mắt em lại vỡ ào anh không cách gì ngăn lại được. Bao nhiêu năm trời dài mất nhau, giờ với anh, em đã trưởng thành, em đã lớn khôn từ tâm hồn đến thể xác, em nghe được huyết mạch anh chảy trong tim em, và những khúc khích cả thảng trời dài, đêm nay được thay vào đó những tiếng thở dài!

Sáng nay em dậy sớm lo điểm tâm cho anh, em xuống đường mua croissants nóng cho anh, em gọt cam pha nước cho anh uống, pha café phap cho anh, anh vẫn thích cái vị đắng này, từ ngày gặp lại em, anh đã quen tạt em uống café không đường, lúc mới đầu anh chê em pha café quá đậm và đắng, nhưng với tình yêu và thói quen, chừ anh

lại mê, mỗi khi đi ngang qua xóm học, anh vẫn đòi mình ngồi quán uống. Rồi mình xuống lấy métro và bus của hãng máy bay ra phi trường. Em không còn huyền thuyên như thường lệ, mọi khi anh vẫn nói:

- Nhỏ ơi! em là người anh thương hay em là con chim sáo, hót mãi không ngừng. Không! Hôm nay cổ em nghẹn mất rồi, hình như có cái gì chặn lại không ra lời, không lẽ anh muốn lời em là nước mắt?

Phi trường buổi trưa máy bay đi, máy bay đến, thiên hạ người buồn vì tiễn đưa, người vui vì rước đón. Em thuộc vào hạng người đầu, đưa tiễn anh lên phi trường trong lòng em có chút gì đang giã chết, tâm hồn em chẳng hả anh, những giây cuối còn lại khi anh làm xong thủ tục và trước khi anh sẽ mất hút trong phòng đợi, anh ôm vai em, nhìn ra ngoài trời, có một đàn chim bay qua, em nghe anh nói nhỏ:

- buồn quá Nhỏ! bao giờ em bay qua anh?

Rồi thời gian đang trôi bỗng dừng lại, dừng lại đủ cho em nhận chiếc hôn cuối thật nồng ấm của anh, tay anh rời tay em, anh bước thật nhanh vào cửa phòng chờ máy bay, không dám quay mặt lại sợ nhìn thấy giòng nước mắt người anh thương yêu, em không còn thấy anh nữa, em đứng tần ngần nhìn hành lang như muốn tìm dấu chân anh còn sót lại, rồi em trở xuống lầu đứng đợi xe trở về.

Dưới trời mưa Paris buồn chi lạ, em leo lên xe bus, chỉ có mỗi mình em trong chiếc bus dài, trời ngoài mưa nặng hạt và mây cũng buồn không trôi, buổi trưa mà ngỡ như chạng vạng, thêm gió lạnh, về đến Paris, em xuống xe, thay lấy métro, em không muốn về phòng liền, về làm chi khi căn phòng quá hiu quạnh, lời anh còn văng vẳng trong không khí, giọng cười, những thời gian hai đứa ngồi bên nhau nhìn ra Paris chiều cũng như sáng, trong vòng tay thương yêu của anh...những lần em nấu bếp và anh ngồi uống rượu ở salon, hay giúp em lật salade, kể một chuyện vui ngắn anh mới viết hôm trước, bất chợt một vài hàng trên em...tất cả những thứ ấy còn nguyên trong gian phòng, làm rằng em chịu nổi khi về để thấy mình không anh

Rồi em vòng vào vườn Lục Xâm nhìn những chiếc lá run rẩy dưới mưa, mấy tượng đá đôi mắt không hồn và những con chim sẻ trú tạm dưới ghế đá; chân cứ bước, miệng hát nho nhỏ bản thay vì " tiễn em " em hát " tiễn anh ", em đưa tay vuốt những hạt mưa rụng dài theo má xuống môi, môi em chừ chỉ sót lại dư vị môi ấm của anh và vị mặn của những giòng nước mắt tiễn đưa lúc sáng. Em nhảy lên chiếc bus, lang thang hết con đường này đến con đường khác, vô định, em lại nhảy xuống lấy métro đi tiếp, em thẳng ra Tati đi loang quanh hết sạp vải đến hàng lạc xon, em lên Sacré Coeur vào một quán café, gọi một cốc café đắng, uống từng ngụm nhỏ và nhớ anh quay quắt, hôm nay em muốn mình cứ lang thang trên Paris rộng lớn này cho hết ngày, xong em lại chui xuống lấy métro ra Paris, vào Tour Monparnasse xem quần áo, chuyện mà ít khi em làm vì không thích và mất thì giờ, vậy mà hôm nay, thì giờ em phải giết nó. Em ra phố mua một ổ bánh mì thịt nguội, đi dọc theo sông Seine.

Buổi chiều trời đã tạnh. Em ngồi lâu lắm, có lẽ sắp khuya, gió lạnh chi lạ, em ôm hai vai mình trong tay, và lấy hết can đảm đi về vì em là con gái, không thể ngồi nguyên đêm như những người không nhà, thôi thì dù là có hiu quạnh thì em vẫn còn tất cả những kỷ niệm của anh.

Em về đến phòng mở cửa, nghe vỡ oà tiếng khóc, em chạy vội vào phòng tắm, mở nước và thò đầu mình vào, nước chảy ướt tóc, ướt mặt, em nhìn gương, trời ơi! mắt em giống như màu biển động, đục ngàu, hết trong veo như những ngày có anh bên cạnh. Em ra mở tủ lạnh, định tìm chút gì ăn vì trước khi anh ra máy bay, anh dặn dò em rất nhiều về chuyện giữ sức khỏe và giữ mãi sự tươi mát của tâm_ thân, những gì anh thích thấy trên em, nhất là con tim em, tủ lạnh trống trơn, chỉ còn lại chai rượu hồng anh và em uống chưa hết đêm qua, em đem rượu ra, rót vào cốc của anh và em vẫn uống chung chưa kịp rửa, em rót rượu vào, rượu hôm nay có mùi vị muối, mặn mặn, lơ lơ, đi lại của sổ nhìn ra bầu trời đen, lạ hè, rằng tối ni Paris đèn không sáng hay tại mắt em?

Em nhìn lên trời, hình như có chiếc máy bay vừa bay qua ngang cửa sổ, em nghĩ không biết có phải là chiếc máy bay hồi chiều không?

Em nhắm mắt, để cho hồn em bay theo, biết đâu có thể là chiếc máy bay có anh trong đó, hồn em bay theo bắt kịp chuyến bay của anh, anh đang ngủ gà ngủ gật, đầu đặt trên thành của sổ hublot, có lẽ giờ đó anh nhắm mắt tìm em qua không gian trống này chăng?

Em gõ nhẹ lên cửa sổ, không hiểu anh có thấy được em không, nhưng em thấy anh đang viết lên thành cửa sổ động đầy sương đêm hai chữ đầu tên của nhau lồng trong một trái tim.

Nhắm mắt ngủ cho khỏe đi anh, em vẫn bên cạnh anh:

lên xe tiễn anh đi, chưa bao giờ buồn thế!

trời mùa " thu " Paris, suốt đời làm chia ly...

Em giật mình chồm dậy, cửa sổ vẫn mở, chắc là quá nửa khuya rồi, em đứng dậy đóng cửa vì gió đêm lạnh và mưa đã theo vào phòng, tạt ướt hết mặt em.

Em nhớ hai câu thơ:

- đưa người, ta không đưa qua sông

mà sao nghe sóng dậy trong lòng!

Em chui vào giường, chui xuống tấm chăn anh cho hôm sinh nhật, ôm chiếc gối còn đầy đủ hương vị anh hôm qua, nhắm mắt lại, mong mình chìm được vào khung trời sẽ có anh mãi mãi

- Vũ ơi!

đht

Gửi Hương Bình